

LEWIS, MATTHEW GREGORY
SANDSTRÖM, HINRIK JAKOB

**Wedhuggaren, eller Den äfventyrliga
natten i skogen. Rölfwarhistoria af Levis.
Öfwersättning. Upsala, Em. Bruzelius. 1827.**

Uppsala
1827

EOD – Miljoner böcker bara en knapptryckning bort. I mer än 10 europeiska länder!

Tack för att du väljer EOD!

Europeiska bibliotek har miljontals böcker från 1400-till 1900-talet i sina samlingar. Alla dessa böcker går nu att få som e-böcker – de är bara ett musklick bort. Sök i katalogen från något av biblioteken i eBooks on Demand- nätverket (EOD) och beställ boken som e-bok – tillgängligt från hela världen, 24 timmar per dag och 7 dagar i veckan. Boken digitaliseras och blir tillgänglig för dig som e-bok.

EOD bokens fördelar!

- Få samma utseende och känsla som med originalet!
- Använd ditt standardprogram för att läsa boken på skärmen, zooma och navigera genom boken.
- Skriv ut enstaka sidor eller hela boken.
- *Sök:* Använd fulltextsökning för enskilda fraser.
- *Klipp & klistra:* Kopiera bilder och delar av texten till andra applikationer (t.ex. ordbehandlingsprogram).

Villkor för användning

Genom att använda EOD-tjänsten accepterar du de villkor som ställs av biblioteket som äger den aktuella boken.

- Villkoren på svenska: <http://books2ebooks.eu/odm/html/nls/sv/agb.html>

Fler e-böcker

Redan nu erbjuder 30 bibliotek från 12 europeiska länder denna service.

Mer information finns tillgängliga via <http://books2ebooks.eu> alla boken.

- <http://search.books2ebooks.eu/>

LEVIS, M. G., Wedhuggarsin

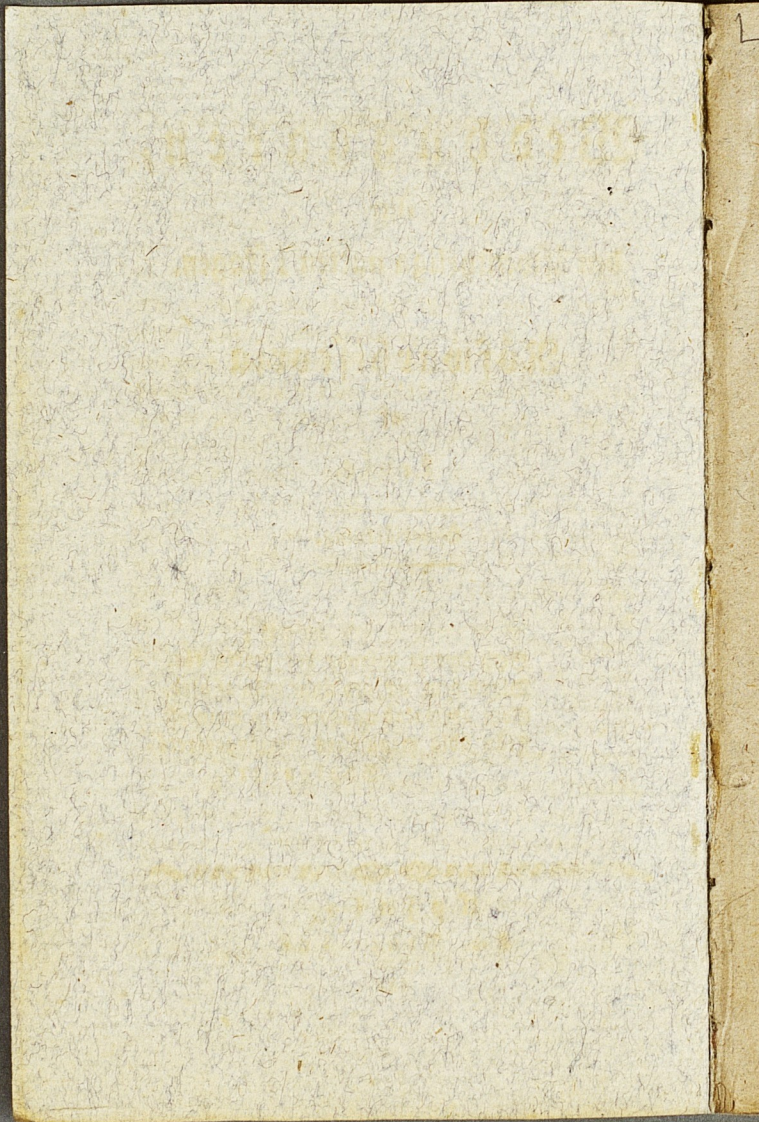
Sir Sand
Raman
Ut.

(Rer)

1700-1829

1827

Lewis [M.G.]

Sv. Saml.
Roman

Utl.

(B.)

1700-1829

Beduggaren,

eller

den äfventyrliga natten i skogen.

Röfvarhistoria

af

M. G. Lewis.

Öfversättning. af

Hilrek Sandström

— — — Det äro bofvar,
Som hvarje resande bör frukta för.
Bland dem och äro unge män af börd,
Som obewakad ungdoms vra bannlyst
Från ädla menniskors umgängeskrets.
Shakspeare.

U p s a l a,
Em. Brunzelius

1827.

4

THE UNIVERSITY OF CHICAGO

PHYSICS DEPARTMENT

PHYSICS 101

1953

LECTURE NOTES

BY ROBERT R. WATSON

1953

~~~~~◆◆~~~~~

Sedan jag lemnat Univerſitetet i Salamanca beſlöt jag att tillbringa någon tid på reſor. Min far förſåg mig rikligen med penningar; men han wille, att jag ſkulle dölja mitt ſtånd, och endast ge mig ut för en ſimpel Adelsman, och underſtödde denna ſin beſakning med ſå öſwertygande ſål, att jag utan betänkande fogade mig efter hans wilja; ſå mycket mer ſom han war en man af owanlig werldskänedom. Jag lemnade Spanien under ett främmande namn, i ſällſkap med en enda betjent af bepröfwad trohet. Paris war mitt förſta mål. En tid bortåt war jag högſt intagen af denna praktfulla ſtab, och det gick mig ſåſom hwar och en annan rit, på någon begifwen yngling. Men midt under alla beſa beruſande förſtrödelſer kände jag, att det ännu fattades mitt hjerta något, och ledsnaden iſkann ſig eſterhand; jag inſåg, att det folk, bland hwilket jag lefde, wil hade ett förſtrände öttre, men dock i det hela war lättſinnigt, utan känſla och uppriktighet. Jag fattade äſſmat för Paris, och lemnade denna nöjenas tummelplats utan att känna någon ſafnad.

Jag tog vägen till Tyskland, hvars förnämsta hof jag wille besöka; men förut ämnade jag uppehålla mig en kort tid i Strasburg. Då jag steg ur wagnen i Lunewille, för att taga någon förskifning, blef jag warse ett lysande ekipage, som, omgifwet af fyra rift klädda betjenter, höll utanför Gyllne Lejonet. Straxt derpå såg jag en mycket förnäm Dame med twenne kammarjungfrur uppstiga i wagnen, som genast for derifrån.

Jag frågade wården, hwem den resande Damen war.

„En Tysk Baronessa, min Herre, af hög rang och mycket rik; hon bar, såsom hennes folk berättat mig, besökt Hertiginnan af Longueville, och reser nu till Strasburg, der hon finner sin gemål, och derifrån resa begge två tillbaka till sitt fott i Tyskland.“

Jag fortsatte min resa i tanke att samma afton hinna fram till Strasburg; men mitt hopp slog felt. Midt uti en tjock fog gick min wagn sönder, och jag war ej litet förlägen, huru jag skulle komma widare. Det war midt i wintern, natten bröt redan in, och Strasburg, den närmaste staden, låg ännu flera mil aflägsse. Om jag ej wille tillbringa' natten i fogen, så såg jag ingen annan utväg, än att taga min oerjents häst och rida fram till Strasburg, ett företag, som under sådana om-

ständigheter mist icke kan räknas till de angående maste. Emellertid, hvad var att göra? Jag måste beqvärta mig dertill, och gaf således postiljonen del af mitt uppsåt och lofwade att sticka honom hjälp, så snart jag vunnit Strasburg. Jag lätade ej mycket på hans ärlighet; men då min betjent var väl bewäpnad, och den förre såg ut att vara temligen till ären, så trodde jag mig ej behöfwa frukta för mina saker.

Ewärligtwis, så förefom det mig åtminstone då, wisade sig ännu en utväg, att angenämre, än wi förmodat, tillbringa natten. Då jag nämde min affigt, att sjelf resa till Strasburg, skakade postiljonen ogillande på hufvudet.

„Det är lång wäg dit,“ sade han, „och ni skulle swärligen komma fram utan wägwisare; defutom tycks min Herre icke wara wan wid en sådan örstidens stränghet, och det kunde hända, att ni ej wore i stånd att uthärda den skarpa kölden, utan —“

„Men hwartill nu alla dessa irwändningar?“ afbröt jag honom otåligt. „Wet du något bättre? Jag löper ändå större fara att omkomma af köld, om wi bli öfwer natten i skogen.“

„Bli öfwer natten i skogen!“ swarade postiljonen. „Ah djefwuln heller! så illa ha wi ännu inte räkat ut. Om jag intet bebrar mig, så ha wi

knapt fem minuter till min gamla vän Bapt i sts koja; han är wedhuggare, men slår sig temligen bra ut. Han skall helt wist med ndje härbergeta och öfwer natten. Emellertid skall jag ta den sadlade hästen och rida till Strasburg, och i dagbräckningen wara tillbaka med arbetsfolk, som sätta er wagn i ordning.“

„Men, i Guds namn,“ sade jag, „hwarför har du då så länge lemnat mig i owisshet? hwarsför nämnde du ingenting för om lojan, din dumma satan?“

„Jag tänkte att det törhända wore för dåligt för Herrn —“

„Hwilken dumhet! Skynda nu bara och för och till din wedhuggare.“

Han gick förut, och wi följde honom. Hästarna drago med mycken möda den söndriga wagnen efter och. Min betjent kunde knapt tala för sig, och jag sjelf war i föga bättre belägenhet, då wi fingo lojan i ögonfågte. Hon war liten, men snygg, och då wi kommo närmare, gladdde mig anblicken af en fladdrande brasa, som lyste genom det lilla fönstret. Wär ledsagare klappade på dörren; men intet swar följde. De tyktes owisja om de skulle öppna, eller ej.

„Fort, fort, bror Bapt i st!“ Kref postillonnen otålig; „hur länge dröjer du då? Har du redan

gött till sängs, eller vill du wägra en bra Herre,
hvars äfdon gått sönder i skogen, ett nattläger?"

„Äh, är det du, redlige Claude?" svarade en
karlröst innanföre; „wänta ett ögonblick, jag skall
straxt låta upp.“

Nu drog os reglarne tillbaka, dörren öppnade
sig, och en karl med en lampa i handen trädde ut ur
kojan, han hållade hjertligt på wår förare, och
wände sig sedan till mig.

„Kom bara in, min Herre, och war af allt
hjerta wälkommen! Gör låt, att jag icke genast
slårpte in er, men det finnes så många stälmar
här omkring, och jag kunde ej weta, om intet ni
också hörde till samma claf.“

Med dessa ord förde han mig in i samma kam-
mare, i hwilken jag redan på långt håll blifwit
warje den wänliga eldbrasan, och bød mig en be-
qwäm stol nära spitelhården. En qwinna, som
jag ansåg för wården's hustru, stod wid mitt in-
träde upp från sin stol, och emottog mig med en
kall och wårdslös hälsning. Hon svarade ej på
mitt tilltal, utan satte sig genast åter och fortfor
med sitt arbete. Hennes mans uppförande war
likaså öppet och förefor kommande, som hennes war
strävt och tillbakastående.

„Jag wille önska,“ sade wården, „att jag hade
en mera passande boning för er, min Herre, än

henna koja, som i sanning inte är mycket stor; dock skall, som jag hoppas, det nog bli utväg för rum åt er och er betjent. Ni måste hålla till godo med husmanskost, och hvad wi hafwa, ge wi af godt hjerta.“ —

Derpå wände han sig till sin hustru, och sade: „Nå, Greta, nu sitter du der igen, som om du allsinte hade något bättre att göra. Fort, min katt! Kaffa oss någon ting att äta, och laga sängar i ordning. Laga också litet mera ved på elden, ty Herrn är alldeles genomrusen, kan du tänka.“

Hustrun kastade sitt arbete på bordet, och började, fast med oförstådd harm och misnöje, att uträtta sin mans befallning. Hennes utseende hade straxt wid mitt inträde i stugan misshagat mig; fastän det intet feltes henne en skön ansigtsbildning; men hon var blek och mager, och en dyfter melancholi war utbredd öfver hennes ansikte, som hade ett så omistänkeligt uttryck af wreslighet och elakt lynne, att äfwen den swagaaste Åldare måste märka det. Swarendas hennes mine och rörelse gaf tillkänna misnöje och otålighet, och då Baptist gladlynt förebrädde henne sin wreslighet, woro hennes svar bittra, korta och bitande. Med ett ord, hon misshagade mig ifrån första ögonblicket lika mycket, som hennes man intog mig till sin fördel; också tyktes denne helt

och hållet spabad, att ingiswärdning och förtros
 ende. Hans ansigte war öppet och wänligt; i
 hans uppsérande såg man en bondes ofonstlade
 enfald, utan dess råhet; hans kinder woro röda
 och fulliga, och hans fetma contrasterade mycket
 mot hans hustrus magerhet. Att dömma efter
 frynklorna på hans panna, tycktes han wara om-
 kring sextio år; dock led han söga af sin ålder,
 och syntes ännu stark och kraftfull. Hans hustru
 kunde inte wara öfwer trettio; men i afseende på
 liflighet och godt lynne war hon wida äldre än
 sin man.

Daktadt all sin motsträfwighet begynte hon es
 mellertid att tillaga måltiden, under det wedhuga-
 garn muntert språkade med mig om hwarjehanda.
 Wostiljonen, som försatt sig med en flaska brän-
 win, war nu färdig, och frågade mig, om jag el-
 lest hade något att uträtta i Strasburg.

„I Strasburg?“ afbröt honom Baptist;
 „du will wäl icke dit i natt, heller?“

„Och hwarför icke? Om jag icke hämtar några
 arbetare för att laga waisen, så måste Herrn ju
 bli qwar här i morgon också.“

„Ja, det war helt annat, det, jag kom intet ihåg
 waisen. Emellertid, Claude, kan du åtminstone
 först äta aftonward här; det skall icke stå länge på,
 och Herrn der ser mig allt för godhjertad ut, för att

Föra ut dig med tomt mage i en så grufflig köld som i natt.“

Jag var ganska nöjd dermed, och sade till postiljonen, att det wäre mig lifgiltigt, om jag följande dagen kom en eller två timmar senare till Strasburg. Han tackade mig och lemnade stugan med Stephans, för att strälla sina hästar i wedhuggarns stall. Baptist följde dem ut i dörren och såg sig oroligt omkring åt alla sidor.

„Det är en stark och genomträngande blåst,“ sade han; „jag undrar hvar mina gofår hålla bus så länge. Herrn skall få se ett par de rakaste gofår, som någonsin uppträdde på läderjulor; den äldste är tjugutre år, den andre ett år yngre, och kommer det an på slughet, mod och werksamhet, så ha de icke sin like på femtio mil omkring Strasburg. Om de bara wäre här snart, jag bärjar bli ängslig, att någon olycka händt dem.“

Margreta höll emellertid på att duka bordet.

„Och är inte ni äfwen bekymrad för era barns återkomst,“ frågade jag henne.

„Nej sannerligen icke,“ swarade hon förargad, „de äro inte mina barn.“

„Nå, nå, Greta,“ sade mannen, „war då intet ohöfslig mot herrn för en så ohyldig fråga skull. Säg du inte så surmuseu ut, så hade han aldrig trott

dig så gammal, att du kunde ha en son af tre och tjuge år; der ser du, hur det der trumpna lyonet gör en gammal! — Ursäkta hennes, ohöfliga uppsbrände, min Herre; den minsta småsak kan uppreta henne, och hon tyckte inte om, att ni ansåg henne wara öfwer trettio. — Så är det, Greta, inte sant? — Ni wet, Herre, att i det fallet tåla fruntimmer aldrig narri. Hurtigt, Greta lika, bli åter god igen. Om dina barn ännu intet äro så gamla, så kunna de wäl bli det om några och tjuge år, och wi skola nog lefwa så länge, hoppas jag, att wi så se dem lika så rakta, som Jack och Robert.“

Greta slog sina händer wildt tillsammans.

„O det förbjude Gud!“ ropade hon; „om jag trodde det, så skulle jag strypa dem med egen hand.“

Hon lemnade hastigt rummet och gick trappan oppföre.

Jag sade wedhuggarn, hur mycket jag bellagade honom, att hela sin lifstid wara bunden wid en så knarrig hustru.

„Åh, min Gud! hwar och en måste ha sitt kors här i werlden, och Greta är mitt. I det hela är hon dock bara ondsint, men intet elak. Wäl har hennes kärlek till twenne barn från hennes första äkten skapad ingiswit henne ett afsmoderligt hat

mot mina båda söner, så att hon intet tål se dem för sina ögon, och berodde det af henne, så tor-des de staccars gofkarne inter komma öfver min tröffel. Men deruti låter jag henne allsida få sin vilja fram, och skall aldrig tillåta, att de arma barnen drifwas ut i den wida werlden, hwilket hon ofta entraget bedt mig om. Utem detta ger jag henne efter i allt, och till hennes berödm måtte jag säga, att hon föder hushället förträffligt.“

Så talade wi ännu, då ett högljudt kulloh! fallade genom fegen, och afbröt wårt samtal.

„Mina söner, hoppas jag,“ ropade fegemannen, och kyndade att öppna dörren.

Dopen ställade på rytt. Nu kunde wi urskilja dönet af hästar, och strax derpå häll en wagn, åtföljd af flere ryttare, utensför kajan. En af dem frögade härn långt det war till Strasburg. Som han wände sig till mig, swarade jag honom, enligt hwad El sude sagt mig, att de hade så och så många mil dit, hwarpå följde en mängd swordomar öfver postiljonerne, som förlorat råtta wägen. Nu fingo äfwen personerne i wagnen weta, att det ännu war långt till Strasburg, och att hästarna woro så uttröttade, att de ej kunde komma vidare. En Dame, som tycktes wara den förmämsta, wisade sig mycket ledsen öfwer denna underrättelse; men som här inte fanns någon hjelp, frögade

en af betjenterne vedbuggaren, om han ej kunde
hårbergera dem öfver natten.

Han syntes mycket förlägen och gaf ett nekande
svar, i det han tillade, att en resande Span-
jor med sin betjent redan upptagit de båda gäst-
rummen i hans köja. Då jag hörde detta, til-
lät mig icke min nations artighet, att för mig
sjelf behålla ett rum, som en Dame war i be-
hof af. Jag försäkrade Baptist, att jag ger-
na afträdde mitt rum åt den främmande Damen,
och skandade, utan att höra hans invändning-
ar, till wagnen, och hjälpte den främmande att
stiga ur. Det war samma Dame, som jag sett på
wårds huset i Lunewille, och jag tog tillfället i att,
att fråga en af betjenningen efter hennes namn.

„Barouefan Lindenbergh,“ war swaret.

Sättet, hwarpå vår wård mottog dessa nya
gäster, war så oflitt det, hwarpå han mottagit
mig, att det omdöligt kunde undfålla min up-
märksamhet. Hans motwillsa, att släppa in dem,
war tydligen uttryckt i hans ansigte, och knapt
kunde han fånogs wälde öfwer sig, att de Damen
wara wälkommen. Jag förde henne till elden, och
nåddade henne taga plats i länstolen, från hvil-
ken jag nyss uppstätt. Hon tackade mig med myc-
ken artighet, och gjorde tusende ursäkter, för det
hennes ankomst tillfogade mig så mycket besvär.
Plötsligt upplarnade vår wårds ansigte.

„Du har jag äntligen hittat på det,“ ropade han, i det han afbröt hennes ursäkter; „jag kan härbergöra er och er betjening, nådiga Fru, utan att denne Herre skall lida något derwid. Af våra båda gästrum intar nådig' Fru ett, och det andra behåller ni, min Herre; min hustru lemnar sitt rum åt de båda kammarjungfrurna, och den öfriga betjeningen får åtnöja sig med att tillbringa natten i en stor lada, som ligger straxt inwid huset, och der skola de få sig en duktig brasa och så od aftonmåltid, som huset förmår.“

„Efter många tackförelser af Damen och invändningar af mig, som inte wille att wårbinnsans beqvämlichkeit skulle åsidosättas, blef wårdens förslag antaget. Som stugan war liten, afskedade Baronesan genast sin betjening. Baptist war just i begrepp, att föra dem till den omtalade ladan, då tvenne unga män wisade sig i dörren.

„Dob och helfwete!“ ropade den förste och sprang tillbaka, „Robert, stugan är full med främmande.“

„Ha, det äro mina söner!“ ropade wår wårb. „Ni, Jack och Robert, hwart vill ni ta wår gen? Här är nog plats för er också, gossar.“

På denna försäkran wände ynglingarne om. Fadern föreställde dem för Baronesan och mig, och gick derpå med betjeningen ur stugan, under

bet Greta på begäran förde de båda Kammarjungfrurna in i det rum, som war bestämdt åt deras herrskap.

De båda nykomne woro stora, starka och wälwårta unge män, med mörkt uppsyn och solbrända ansigten, som bestuggades af stora slötiga hattar. De woro insvepte i wida mörka kappor, hwilka de, efter en kort bugning för oss, aflade, tillika med ett läderbälte, hwarwid hängde ett bredt swärd, och framtogo ett par pistoler, som de lade affides på ett bord.

„J färdas wäl bewäpnade,“ sade jag.

„Ja, Herre,“ swarade Robert. — „Wt lemnade Strasburg då det redan war sent in på qvällen, och man måste se sig wäl före, om man wil färdas genom den här skogen sedan det blifwit mörkt; det står inte så alldeles rätt till med den, kan ni tro.“

„Hwad?“ sade Dronneskan; „finns det röswarte här omkring?“

„Så säger man, nådig' Fru; men hwad mig angår, så har jag färdats skogen natt och dag, och aldrig mött någon.“

Nu kom Greta tillbaka. Hennes styffönet
Wed huggaren.

drogo henne till andra ändan af rummet, och talade i några minuter sakta wid henne. Af de blickar, som de tidtals fastade på öf, gikade jag, att de frågade henne, hvad som fört öf till kofan.

Emellertid yttrade Baronesan sitt bekymmer öfwer sin mans oro, då han förgäfves väntade hennes ankomst. Hon hade tänkt ficks en af sina besjenter, för att underrätta honom om orsaken till hennes brödsnål; men det som de unge männen yttrat om kofen, tillintetgjorde hennes beslut. Claude kringrade hennes förlågenhet.

„Jag måste ändå till Strasburg i natt,“ sade han, „och om nådig! Fruen behagar ge mig något bref, så skall jag med all säkerhet lemna af det.“

„Men hur kommer det till,“ sade jag, „att du inte är rädd för röfvarne?“

„Nej, bästa Herre, en fattig man med hustru och barn bär inte af fruktan för en smula fara gå miste om en säker fördel, och törhänder mig den nådige Herr Baron något drickspenningar; desutom har jag ingenting annat att förlora än mitt lif, och hvad skulle väl röfvarne ha för nytta af att ta det ifrån mig.“

Hans käl syntes mig alltför dåliga, och jag

wille att han skulle dröja tillis dagen derpå; men då min begäran ej understöddes af Baronesan, id måste jag ge efter. Denna Dame war, såsom jag sedermera erfor, redan längesedan wan, att uppoffra andras interesse för sitt eget, och hennes önskan, att flicka Claude till Strasburg, gjorde henne blind för faran af detta företag. Hans afresa blef alltså besluten. Baronesan skref ett bref till sin man, och jag fickade några rader till min bankör, i hwilka jag lät honom weta, att min ankomst påföljande dag skulle inträffa. Claude tog våra bref och lemnade lojan.

Baronesan klagade sig mycket trött af resan; ty utom det att hon kom temligen långt ifrån hade postiljonerne gjort stora omvägar, då de irade omkring i skogen. Hon bad därför Greeta, att hon wille föra henne till den åt henne bestämde kammaren, på det att hon kunde njuta någon hwila. En af hennes kammarjungfrur wisade sig genast, och lyste Baronesan uppför trappan. I stugan, der jag war, dukades bordet, och Greeta lät mig förstå, att jag war henne i vägen. Hennes winkar woro så tydliga, att man omöjligt kunde ta misste om hennes mening; jag bad därför en af ynglingarne, att han skulle föra mig till min sosskammare, der jag tänkte bli tillis aftonmåltiden war färdig.

„Hwilkendera kammar är det, min mor?“
frågade Robert.

„Ördna kammaren,“ svarade hon. „Jag har gjort mig mycken möda att bringa allt i ordning, och lagt nya lakan på sängen; om Herrn stötar till den igen, så får han fylla sig sjelf, ty jag bryr mig alls icke mer derom.“

„Ni är wid elakt lynne, min mor; men det är ingenting nytt. Will Herrn wara god och följa mig.“

Han öppnade dörren och gick upp för en smal trappa.

„Ni har latet ljus,“ sade Greta; „will ni bryta halsen af Herrn eller er sjelf?“

Hon gick förbi mig och gaf Robert ett ljus, med hwilket han steg upp för trappan. Jack war syfvelsatt wid bordet, och wände ryggen åt mig. Greta iakttog ett ögonblick, då wi woro obemärkta; hon fattade min hand, och tryckte den starkt.

„Gif allt på era lakan,“ sade hon i det hon gick förbi mig, och fortsfor genast åter i sin förra syfvelsättning.

Bestört öfwer den ton, hwarmed hon sade dessa ord, blef jag ordrlig stående; men Robert's röst, som bad mig följa, återkallade mig snart till mig sjelf. Jag steg uppåt. Min förare öppnade

en kammare, hwaruti en wänlig brasa blöfde i spiseln. Han satte ljuset på bordet, frågade, om jag eljest hade något att befalla, och aflågsnade sig åter, då jag nekade det. Knäpt såg jag mig ensam, så följde jag Greta's anvisning. Jag tog hastigt ljuset, närmade mig till sängen och lastade täcket tillbaka. Den yttersta sasa och bestörtning inlog mig: lakanen woro fulla med blod.

Tusend orediga föreställningar swäfwade på engång för min phantasi. Rödfrarne, som gjorde flögen osäker, Greta's utrop öfwer sina barn, de båda ynglingarnes wapen och utseende, de många berättelser jag hört om det hemliga föstånd, som ofta är mellan postiljoner och rödware, alla dessa omständigheter flögo med blixrens snabbhet genom min själ och urfyllde mig med twefan och oro. Jag eftertänkte, på hwad sätt jag bäst skulle få weta, om mina misstankar woro grundade, eller ej. Plötsligt hörde jag någon gå fram och tillbaka nedansför mitt fönster. Wilt syntes mig nu misstänkt. Försigtigt smög jag mig tätt intill fönstret, hwilket, emedan kammaren länge varit stängd, stod öppet oaktadt källden. Jag littade nedåt, utan att lura mig mycket utöfwer. Månsljuset lät mig urskilja en karl, i hwilken jag utan möda igenkände min wärd. Jag gaf allt på hans rörelser. Han gick hastigt, stadnade ibland, och tycktes lyhöna, stampade i marken, och flög armarna

om hvarandra, för att flydda sig mot källan; wid minsta busser, när en röst lät höra sig i nedra våningen, när en läderlapp slarade förbi honom, eller nattwinden praplade i de kala grenarne, spratt han förskräckt tillsammans, och såg sig ångsligt omkring.

„Kan anamma honom!“ sade han åtsligen i yttersta otålighet, „hvar håller han till så länge?“

Han sade detta med låg röst, men som han stod midt under mitt fönster, kunde jag utskilja hvartenda ord.

Ru hörde jag steg, som kommo allt närmare. Baptist gick emot ljudet och mötte en karl, hwilken jag på hans korta värt och hornet wid sidan igenkände för den hofwen Claude, som jag redan trodde vara på vägen till Strasburg. Af deras samtal wäntade jag mig något ljus öfwer mit läge, och satte mig hastigt i tillstånd, att utan fara afhöra det. Jag släkte ut ljuset, som stod på ett bord bredwid sängen; fenet af elden i spiseln war icke nog klart att förråda mig, och så lät jag genast åter min plats wid fönstret.

De båda föremålen för min nyfikenhet hade stått sig tätt bakom väggen. Sannolikt hade Baptist under min korta frånvaro gjort Claude

föredräffelse för hans långa bröjsmål, ty denne
höll på att ursäkta sig.

„Hur det än må vara,“ sade han, „skall dock
min Ryndsamhet snart godtgöra mitt fel.“

„Med det villoret,“ svarade Baprist,
„will jag gerna förlösa dig; du har ju lika andel
med oss, och det är din egen fördel, att vara
Ryndsam. Det wore skam, att låta ett så skönt
bytte komma undan. Spanien är rik, säger du?“

„Hans betjent kröt på wårds huset af, att
hon i sin chais allenast hade twåtusen dukaters
wårde.“

O! huru förbårde jag icke i detta ögonblick
Stephanos obetänksamma fåfänga!

„Och jag har hört,“ fortsfor postilionen, „att
Baronesan har med sig ett skrin med diamanter
af omätligt wårde.“

„Må vara; men det hade varit bättre, att
hon aldrig kommit hit. Spanien war en säker
fångst; gossarne och jag, wi hade lätt gjort besked
med honom och hans dräng och sedan hade wi
syrat delat de twåtusen dukaterna. Nu måste wi
dela med bandet, och tillslut går hela bytet öf-
ur händerna. Om våra wänner redan begifwit
sig hwar och en på sin post, innan du uppnår su-
lan, så är allt förloradt. Damens betjenter är^o

för många för oss att öfverwäldiga. Komma inte våra kamrater hit i tid, så måste vi i morgon låta de främmande med helt skinn resa sin väg.“

„En förbömd sak, att de af mina kamrater, som fört Baronehan, inte stå i förbund med oss; men war wid godt mod, bror Baptist, om en timma är jag wid kulan; klockan är än inte tio, och omkring tolf kan du wänta bandets ankomst. Ge du bara under tiden att på din hustru; du wet hwad hon tänker om vårt lefnads sätt, och möjligtwis kunde hon finna utwäg, att förråda vårt förhållande för Baronehans betjenter.“

„Åh, för henne answarat jag; hon fruktar mig alltför mycket, och älskar alltför mycket sina barn, för att wäga något. Defutom hafwa Jack och Robert ett waksamt öga på henne, och hon wägar inte sätta sin fot utem tröskeln. Betjenterne äro i laban i godt förwar. Jag will se till, att de ge sig god ro tills våra wänner ankomma. Wore jag säker, att du träffade dem, så skulle det på ögonblicket wara bestämdt med de twenne främmande; men då det kunde hända, att röfvarne redan lemnat hålan innan du hinner dit, så fruktar jag, att jag i morgon fick göra betjeningen redo för deras herrskap.“

„Och om någon af de resande mistänkte ditt uppsåt?“

„Då blef ingenting annat öfrigt, än att strax mörda dem, som wi ha i vårt wålb, och sedan på bästa wis öfverräffa de öfrige i ladan. Men det wære alltid ett farligt wägstycke, derföre fort till kulan. Mödrarne lemna den aldrig före klosskan elliwa, och om du skyndar dig, så kommer du tidigt nog, för att tråffa dem.“

„Säg Robert, att jag tagit hans häst; min har slitit af tygeln och sprungit in i skogen. Hvad är lösen?“

„Mødets belöning.“

„Godt. Jag skyndar till kulan.“

„Och jag till mina gäster, min fränworo kunde eljest wäcka misstankar. Gerwål och skynda dig.“

De wärdige wännerne ärfkildes; den ene gick till stallet, den andre åter in i huset.

Förgäfwes wille jag bjuda till att kildra, hwad jag kände wid detta samtal, hwaraf ingen bokstaf undföll mig. Jag wägade icke öfwerlemnna mig åt mina betraktelser, också såg jag ingen utwäg, att undkomma den hotande saran. Motstånd tjen-te till intet: jag war obewäpnad och en mot tre. Det oactade beslöt jag, att åtminstone sälja mitt lif så dyrt, som möjligt. Af fruktan, att Ba-p-tist kunde märka min fränworo, och derigenom fatta misstankar, att jag lyfnat på honom och

Claude, vötände jag genast åter mitt Ifus, och lemnade Tammarn. Dernere fann jag bordet dukadt för sex personer. Baronesan satt wid spiselst, Greta höll på att tillaga sallat, och hennes styfsöner samtalade med låg röst i andra ändan af rummet. Baptist, som måste gå omkring trädgården, för att komma till dörren på huset, var ännu icke der. Jag satte mig midt emot Baronesan.

En blisk på Greta sade henne, att hennes vink icke gått förlorad. Huru helt annorlunda förefom hon mig icke nu! Hvad jag förut ansåg för wressighet och elakt lynne, syntes mig nu afsty för de menniskor, som omgäfwö henne, och medlidande för min farliga belägenhet. Jag betraktade henne såsom min enda hjälp; dock wiste jag, huru mistänksamt hennes man bewakade henne, och kunde föga lita på följderna af hennes goda wilsja.

Daktadt alla mina bemödbanden, att dölja min oro, war den dock tydligt uttryckt i mitt ansigte. Jag war blek, och både mitt tal och mina åtbörder förrådde förwirring och förlägenhet. De unga wännen märkte det, och frågade mig om orsaken. Jag swarade att mitt illamående härrörde af resan och den stränga kölden. Om de trodde mig eller ej, wiss jag icke afgöra; men de upphörde åt-

minstone, att sätta mig i försäkerhet genom sina frågor. Jag sökte afvända min uppmärksamhet från de faror, som omgäfwro mig, och talade med Baronesan öfwer hwarjebanda föremål. Jag meddelade henne mir äffigt, att nu beidka Tossland, ehuru Gud wet, att jag i detta ögonblick söga tänkte på, att någonssin så se det. Hon swarade mig i den artigaste ton, försäkrade mig, att nöjet af min bekantskap rikligt ersatte henne fördröjandet af hennes resa, och inböd mig enträget, att tillbringa någon tid på flottet Lindenbergs. Under det hon sade detta, sågo de båda ynglingarne på hwarandra med ett hänlöje, som wille de säga, att hon wore lyttig, om hon någonssin sjelf fick återse sitt flott. Jag såg och begrep alltför wäl detta löje; men jag dölsjde min rörelse derwid. Jag fortlatte samtalen med Damen; men mitt tal war så osammanhängande, att hon, såsom hon sedermera tillstätt, begynte twifla på, att jag ägde min sälla sans. Det war helt naturligt, ty under det jag talade om en sak, woro mina tankar syfvelsatta med en annan. Jag tänkte på utwäg att komma ut ur huset, flynda till ladan och underrätta betjenterna om wår wårds uppsåt; men snart insåg jag, huru omöjligt det war, att utföra detta beslut. Jack och Robert fölsjde med uppmärksamma blickar alla mina rörelser, och jag måste öfwergefiwa deenna tanke. Mitt hela hopp bestod nu deruti, att Claude ej mer skulle finna röfvar-

ne i hållan. I detta fall skulle wi, efter hvad jag hört, uplöfede så fara vår väg.

Jag spratt owillkorligt till, då Baptist åter inträdde i stugan. Han gjorde många ursäkter för sin långa frånvaro, „men göromål, som ej tålte något uppskof, hade uppehållit honom.“ Derpå bad han om tillstånd för sin familj, att äta wid samma bord, som wi, i annat fall skulle wårnaden afstålla honom ifrån en sådan dristighet. O, hvad jag i mitt hjerta fördömde den hocklarn! Huru kasade jag icke för en människa, som war i begrepp, att beröfwa mig mitt lif, som på den tiden ägde oändligt värde för mig. Jag hade alla orsaker, att glädja mig åt lifwet: ungdom, förnögenhet, rang, uppskott och de skönaste utsigter af framtiden. Dessa sednare skulle nu på ett gråfligt sätt tillintetgöras, och likwäl måste jag förstålla mig, och med skenbar tacksambet mottaga falska höflighetsbetygeller af den uslingen, som stod färdig att stöta bolken i mitt bröst.

Vår wård erhöi utan swårighet det tillstånd, han äskundat. Wi satte oss till bordet, Baroneskan och jag wid ena sidan och sönerne midtemot oss, med ryggen mot dörren, Baptist wid öfra ändan, till wenster om Baroneskan, och bredwid honom war ett ledigt rum för hans hustru. Hon inkom straxt derefter i rummet, och framsatte en enkel men riklig landtmåltid. Vår wård

fann för godt, att ursäkta aftonmåltidens tarflighet; „han hade inte varit beredd på vår ankomst; han kunde inte bjuda oss annat än det, som var ämnadt åt honom och hans familj.

„Lifwål,“ tillade han, „om en händelse skulle qwarhålla mina förnåma gäster hos mig längre, än de nu ämna, så hoppas jag på bättre wis kunna undfåga dem.“

Den uslingen! Jag wiste alltför wäl, hwar på han syftade. Jag fasade för den undfågan, han tänkte gifwa oss.

Mitt sällskap i saram tyktes helt och hållet hafwa glömt sin förtrytelse öfwer de hinder, som afbrutit hennes resa, och språkade mycket glädtigt med wårdfolket. Jag bemödade mig, men föröf gäfwes, att följa hennes exempel. Min munterhet war synbart twungen, och detta undfåa ej Baptist.

„Men hwad fattas då Herrn, som sitter der så allwarsam?“ sade han. „Ni tycks ännu inte ha hämtat er nog efter resan. Hwad säger ni wäl om ett glas gammalt förträffligt win, som far min lemnaat efter sig? Gud fröjde honom, han är nu i en bättre werld! Jag rör sällan det wiuet, men jag har också inte alla där sådana gäster, och den äran, som i dag sker mig, är wäl wårdf en butelj.“

Med huggaren.

Med dessa ord gaf han en nyckel åt sin hustru, och underrättade henne på hvad ställe det omtalade winet stod. Detta uppdrag tycktes för ingen del behaga henne; hon mottog nyckeln med en förlågen uppsyn, utan att gå ifrån bordet.

„Har du förstätt mig?“ sade Baptist med hotande röst.

Greta såg på honom med ett uttryck af wrede och fruktan, och lemnade rummet. Baptist s blickar följde henne mistänksamt, ända tills hon war utom dörrer.

Strax derpå återkom hon med en flaska, hwars kork war öfverdragen med gult lack. Hon ställde den på bordet, och återgaf sin man nyckeln. Jag miste icke, att denna dryck ej böds of utan affigt, och gaf med oro allt på Gretas rörelser. Hon war syfvelsatt med att rengöra några små hornbjögare. I det hon ställde dem framför Baptist, märkte hon, att mina ögon wore fästade på hennes; hon iakttog ett ögonblick, då hon ej trodde sig bewakad af röfrarne, och gaf mig ett tecken med hufvudet, att ej smaka winet.

Emellertid hade vår wård utdragit korken. Han füllde twenne begare, och räckte dem åt Barneban och mig. Hon gjorde i början några inwändningar, men Baptist had så enträget, att hon måste göra honom till wiljes. Af fruktan,

att wäcka mist. alar, mottog jag bägaren utan dröjs-
mål. Af luttan och färgen kände jag, att det war
champagne, men ärskilliga korn af något pulver,
som flöts ofwarpå, öswertypade mig, att det war
förfalskad. Likwäl wägade jag inte wisa min mot-
wilja, att dricka deraf. Jag förde det till läppar-
na, och lätsade dricka; men plötsligt sprang jag
opp från min stol till ett fat med watten, hwaratt
Greta följt bägarna, och i det jag föregaf, att
en hastigt påkommen qwärlning tvingade mig, att
träkas opp winet, tömde jag, utan att någon märk-
te det, nästan hela bägarn i fatet.

Wörbarne syntes bestörta öfwer detta uppträ-
de. Ja æ reste sig till hälften opp från sin stol,
flack handen i barmen, och jag blef warse fästet
af en dolk. Helt lugn återwände jag till min stol,
som om jag ej märkt deras förwirring.

„Ni har ej träffat min smak, min lära wärd!“
sade jag, wänd till Baptist: „så ofta jag dric-
ker champagne, mär jag stor sötskräkligt illa.
Jag drack mer än hälften, innan jag märkte, hwad
win det war, och nu lär jag nog så plitka för mitt
förhållande.“

Baptist och Ja æ sågo mistroget på hwarandra.

„Lörhända,“ sade Robert, „tål ni inte luf-
ten.“

Han har bort bägarn. Jag märkte, att han
såg efter, om den war nära tom.

„Han måste ha druckit nog,“ sade han latta till sin bror, i det han åter satte sig.

„Greta tyktes frukta, att jag druckit af winet; men jag lugnade henne med en blick.

Jag väntade med ängest att få se, hvad werkan winet skulle hafwa på Baroneskan. Jag ansåg pulvret, som jag blifwit warse på utan, för gift, och jag war i förtwifflan deröfwer, att jag ej kunnat warna henne för faran. Få minuter gingo förbi, och jag såg hennes ögon tillslutas; hennes hufwud sönk ner på hennes fullra, och hon föll i djup sömn. Jag låtsade, som om jag ej fäste någon uppmärksamhet derpå, och fortfor att tala med Wapptist, med så mycken munterhet, som det war mig mössligt. Men snart swarade han mig ej mer i samma ton, som förut; han såg mig skarpt i ögonen, och hans ansigte uttryckte mistroende och bestörtning; ofta såg jag mördarne hwiffla med hwarandra. Min ställning blef med hwart ögonblick alltmer farlig; jag spelte min röle, så som trygg och förtrolig, än sämre än förut. Hvad beslut skulle jag fatta? Försöka att komma ut ur rummet och kalla betjeningen till hjälp? Om jag bjudit till detta, hade jag, innan jag hunnit till dörren, legat genombärad af mördarnes kulor och dolkstung. Intagen af fruktan, att deras kamrater kunde komma, och att de mistänkte, att jag hade kunskap om deras affigter, wiste jag icke, hu-

ru jag Kulle Ringra det mistroende, mördarne påtagligen hyste mot mig. Ur denna grusliga swiighet halp mig äfwen nu den goda Greta. Hon gick bakom sina styfföners stolar, blef ett ögonblick stående midt framför mig, tillstöt ögonen och lutade hufvudet mot Kullran. Denna wink Ringrade genast min willrådighet. Jag begrep, att jag borde härmä Baroneskan, och låtsas, som om winet störde sin fulla werkan på mig. Jag gjorde så, och inom få ögonblick såg man mig försänkt i djup sömn.

„Så! ropade Baptist, då jag sönt tillbaka på min stol; äntligen sofwer han! Jag begynte redan tro, att han märkt wårt förehaswande, och att wi Kulle bli twungne, att i alla fall expediera honom.“

„Och hwarför inte nu strax?“ frågade den bloddriftige Jac. „Swarför lemna honom möjligheten, att förråda wår hemlighet? Gif mig på stolen det borta, Greta; en enda tryckning med fingret, och han är affärdad.“

„Men antag engång,“ tog fadern åter till ordet, „antag engång, wåra wänner komma lute i natt. Wi Kulle då spela en herrlig roll i morgon, då betjenterna frågade efter honom! Nej, nej, Jac lilla, wi få låf att wänta på kamraterna. Inträffa de, så äro wi många nog, för att affärda både herrskap och betjening, och bytet är

vårt. Finnet Claude inte bandet, så måste vi beqvåma oss dertill, att släppa hela reswet oplockadt ur händerna. Ha, ni gofar! hade ni bara kommit fem minuter förr, så hade det länge'n varit slut med Spanjorn, och hans tvåtusfen dukater woro våra. Men på det här wilet ären I alltid borta, när man som bäst behöfwer er. Det är ingen lycka och wälsignelse med er, flyngt
far —

„Nå, nå, min far!“ swarade Jack; hade ni bara varit af samma tanke, som jag, så wore allt i hop förbi. Ni, Robert, Claude och jag — hade de främmande också varit engång till så många; jag swarar för det, wi hade öfvermannat dem. Nu är Claude borta, och det är för sent att tala mer derom. Wi måste afbida troppens ankomst, och, om de slippa undan i natt, i morgon angripa dem på landsvägen.“

„Du har rätt,“ sade Baptist; „Greta har du gett kammarjungfrurna en sömudryck?“

„Ja,“ war swaret.

Så är allt godt. Kristt mod, ni gofar; hur det än må gå, hä wi ingenting att klaga öfwer tillfallet. Wi löpa ingen fara, kunna mycket winna, och ingenting förlora.“

I detta ögonblick hörde jag ett starkt dån af hästfötter. O, hwad detta ljud lät förfrärligt i

mina öron. En kall svett betäckte min panna, och jag kände hela fasan af en nära förestående död.

„O Gud, de äro förlorade!“ ropade den medlidssamma Greta, och detta förkhwifansfulla utrop war ej särdeles lämpligt, att ringra min ångest.

Till all lycka woro Fogsmannen och hans söner alltför mycket upfelsatta med de nykomne kamraterna, för ge någon att på mig, annars hade helt wist min wäldssamma skämsdrörelse öfvertygat dem, att min skinn war tillgjord.

„Låt opp! låt opp!“ ropade flera röster utanför kojan.

„Strax, strax!“ ropade Baptist med glädse; „det äro våra wänner, ja, i sanning, så är det. Nu ä' wi äntligen säkra om bytet. Fort, goskar, fort! För dem till ladan; ni wet, hwad arbete wäntar er der.“

Robert sprang att öppna dörran.

„Men låt mig först“ sade Jac och tog sin vapen. „låt mig först affärda de här söfwande.“

„Nej, nej!“ insöll hans far; „gå du till ladan, der man bättre behöfwer dig. Dessa här och de två qwinnorna deruppe tar jag på mig.“

Jac löddy och följde sin bror. De tyktes ett par minuter samtala med de nykomna, hwat-

på jag hörde råfrarne säga af sina hästar och, såsom jag förmodade, taga vägen åt ladan.

„Det war kloft!“ mumlade Baptist. „De stego af, för att lättare öfverroffa de främmande. Godt, godt, och nu rasst till verket!“

Jag hörde honom gå och öfyna ett fåp i andra ändan af rummet. I det samma kände jag mig sakta widröras.

„Nu! nu!“ hwickade Greta.

Jag slog upp ögonen. Baptist wände ryggen åt mig. Ingen war i rummet mer än Greta och den sömmande Damen. Webbuggarn hade framtagit en delf ur fåpet, och höll på att undersöka, om den war nog karp. Jag hade varit nog öfverförlig att ej wäpna mig wid min afresa; men detta ögonblick war det enda gynnande, och jag beslöt att nyttja det. Jag sprang upp från min stol, rusade plötsligt på Baptist, fattade honom med båda händerna om halsen, och tryckte honom med sådan styrka öfver strupen, att han ej kunde uppge ett enda rop.

Wid Universitetet war jag utmärkt genom min kroppstyrka; den gjorde mig i denna stund god tjänst. Öfverraskad, förskräckt, qwäfd, war boswen mig på intet wis wuxen. Jag slog honom till golfwet, och under det jag höll honom ordelig under mig, stötte Greta dollen, som hon wridit honom ut

händen, flera gånger i hans bröst, tills han uppgaf andan.

Knapt war detta afskyvärda men oöndwilliga upptråde förbi, så ropade Greta, att jag skulle följa henne.

„Flykten, är vår enda räddning,“ sade hon; „wi ha ingen tid att förlora, om de ej föla upp hinna of!“

„Jag följde henne genast; dock wille jag ej lemna Baroneskan till pris åt röstrarnes hämd, utan tog henne i min armar. Mördarnes hästar wro bundna nära invid dörren. Min ledsagerka kastade sig på en af dem; jag följde hennes exempel, satte Baroneskan framför mig, och gaf min höst sporrarna. Wårt enda hopp war att hinna fram till Strasburg, som låg mycket närmare, än den trolöse Claude föregifwit. Greta, som mycket wäl kände wägen, red förut. Wi måste förbi ladan, der röstrarne masacererade vår beresning. Dörren stod öppen, wi hörde tydligen de döendes rop och mördarnes swordomar. Hvad jag i detta ögonblick kände, kan ej uttryckas med ord.

Jack hörde dånet af hästarnes, då wi språnge förbi ladan. Han sprang ut i dörren, med ett brinnande blaf i handen, och igenkände of.

„Förrådde! förrådde!“ skrek han till sina kamrater.

Genast lemnade de sitt blodiga arbete och ilade till sina hästar. Vi hörde ingenting mer. Jag tryckte sporrarna djupt i hästens sidor, och Greta högg sin med dolken, som redan gjort oss en så god tjänst. Vi ådgo litt blirten, och uppnabbe snart öppna fältet. Redan woro wi i ägonstäte af Strasburgs torn, då wi hörde dömande hästraf baketter oss. Greta såg sig tillbaka, och igenände våra förföljare, som på ringa afstånd störtade utför en kulle. Förgäwes lemnade wi våra hästar sina tyglar; larmet kom med hwart ögonblick närmare.

„Ni äro förlorade!“ ropade hon; „mördarne hinna opp oss.“

„Låt' oss flynda!“ svarade jag; „jag hör hästraf från staden h.tät.“

Vi jagade våra hästar än håstigare, och blefwo snart warie en talrik hox af rottare, som i snabba stref kommo emot oss. De woro just i begrepp att rida förbi oss, då Greta ropade: håll! håll! rädda oss! för Guds skull, rädda oss!“

Den främste, som tycktes vara deras wägwisfare, höll strax med sin häst.

„Det är hon! det är hon! ropade han och sprang af hästen; „håll, nådig' Herre, håll! De äro räddade! det är min mor!“

Greta kastade sig af hästen, slöt yvlingen i sina armar och betäckte honom med tygar. De andra ryttarne höllo, då de hörde utropet.

„Baronesan Lindenberg!“ ropade en af de främmande med yttersta oro. „Hvar är hon? ha'n I henne inte med er?“

Han såg henne sanslös i mina armar, och röt henne hastigt till sitt bröst. Den djupa sömn, hvaruti hon var sänkt, kom honom i början att darra för hennes lif; men då han kände hennes hjerta slå, blef han åter lugn.

„Gud vare lof!“ sade han, „hon är offrad.“

Jag afbröt hans glädje, i det jag visade honom röfrarne, som nu voro helt nära. På ögonblicket ilade största delen af sällskapet, som till det mesta bestod af busarar, emot dem. Röfrarne afbidade ej anfallet. Så snart de märkte faran, svängde de om sina hästar och spydde inåt Fogen, förföljde af våra räddare.

Emellertid bad mig främlingen, hvilken jag gifvat vara Baron Lindenberg, sedan han mycket tackat mig för sin gemäls räddning, att genast wända om med honom till staden. Baronesan, på hvilken det söfwande giftet än inte upphört att verka, satte han framför sig på hästen; Greta och hennes son bestego åter sina hästar; Ba-

konens betjenter åtföljde oss, och så kommo wi snart till hans wårds hus.

Det war äfwenledes på Österriska Örenen, som min Bankir, hwilken jag underrättat om min afsigt, att besöka Strasburg, bestyrkt om rum för mig. Denna omständighet glädde mig, ty den förkaffade mig tillfälle att fortsätta min bekantskap med Baronen, hwilken, såsom jag trodde, kunde wara mig till mycken nytta i Tyckland. Så snart wi woro framme, bragtes Baroneskan till sångs. Man kallade en läkare, som förskref ett botmedel mot giftets döfwande inwårkan. Baronen bad mig berättta de särskilda omständigheterna af detta äfventyr. Jag willfor gerna hans begäran, ty be-
 komrad öfwer Stephanos öde, hwilken jag måst öfwerlemnna åt röfrarnes raseri, kunde jag i alla fall ej söfwa för oro. Åh, jag fick tywår! snart kunskap om denne trogne tjenares död. Hus-
 sarenne, som försölit bandet, kommo tillbaka, innan jag hunnit sluta min berättelse. Röfrarne, hvars mod ej war lika stort som deras ondskas, hade gifwit sig utan swårdsbhugg, upptäckt sitt gömställe och förädt lösen, hwarigenom man kunde bemåktiga sig de öfriga af bandet. På detta wis hade man fångat nära sextie personer, och fört dem bundna till Strasburg. Någre af soldaterna fynda-
 de till kofan, till hwilken en af röfrarne wisade dem vägen, och hwarifrån deras första gång war till

den olycksfulla laban. Det lyckades dem att finna twenne af Baronesans folk ännu wid lif, såstän swört särade. De öfrige hade fallit under röfrarnes klingor, och min olycklige Stephano war äsven bland detta tal.

I kofan sunno soldaterne de båda Kammarlungfrurna ossladda, men försänkta i samma dödliga slummer, som Baronesan. För öfrigt war ingen människa derinne, utom ett barn om fyra år, hvilket soldaterne togo med sig. Wi woro just sypelsatte med gifningar öfwer den lilla olyckliges härkemst, då *Greta* instörtade i rummet, med barnet i sina armar. Hon kastade sig på knä för Officern, som gaf öf denna berättelse, och wolsignade honom tusen gånger för det han frälsst hennes son.

Då första utbröttet af den moderliga ömheten war förbi, bad jag henne säga öf hurn hon blifwit mafa åt en man, hwars tänkesätt så litet öfwerensstämde med hennes eget. Hon slog ned ögonen och astorkade några tårar.

„Nådige Herrar,“ sade hon efter några minuters tynnad, „jag har en bön till er. Med rättast öslundar ni nåmare lära känna den, på hwilken ni sölar er godhet, och jag är skyldig, att
Wedhuggaren.

underrätta er om allt, om än till min wandra;
men tillåt blott, att jag så kort, som möjligt,
berättar mina sorgliga öden.

„Jag föddes i Strasburg af aktningewärda
föraldrar, hwilkas namn jag för det närwarande
måste förtiga. Min far är ännu i lifwet, och
förtjenar ej att dela min wandra. Om I bifal-
jen min bön, skolen I erfara mitt familjenamn.
En uelsing tillwann sig min böjelse, och öfvertala-
de mig att fly ur mina föraldrars hus. Men
ehuru min passion besegrade min dygd, sönk jag
dock icke så djupt, som de flesta quinnor efter för-
sta afsteget på lastens bana. Jag älskade min
förförare, jag älskade honom på det innerligaste,
jag war honom trogen; dethär barnet, och ynglingen,
som underrättade er, Herr Baron, om er gemäls
fara, äro panter af wår kärlek. Uet, till och med
ännu begråter jag hans förlust, ehuru han ensam
war upphöfsmannen till alla mina olyckor.

„Hans börd war ädel, men han hade förlöst
sitt läderne-ark. Hans anhörige anlägo honom
såsom en wanbörding af deras släkt och wille ej
weta af honom. Hans utswäfningar wäcke Polt-
eens uppmärksamhet. Han måste fly från Stras-
burg, och såg ingen annan utwäg för att ej udd-
gas tiggas, än att slå sig till ett röswarband, som
huserade i närmaste skog, och som till största delen
bestod af ynglingar af god härkomst, hwilka det

gått på samma vis, som honom sjelf. Jag ville ej öfwerge honom, jag följde honom i röstar-
nes håla, och delade med honom det elände, som
är oförläpigt från ett sådant lefnadsätt. Mål
wiste jag, att wi lede af rof och plundring; det
war jag i ofunnighet om alla de ohyggliga omstän-
digheter, som woro förknippade med min älskades
yrke. Detta dolde han för mig med yttersta sorg-
fällighet; ty han kände, att jag ej war nog förs-
derswad, för att utan affsty äfföda morduxtriåden,
och mistänkte, att jag med fosa skulle fly ur en
mördares armar. En åttadrig sanmanlesnad ha-
de ej förminskat hans kärlet till mig, och med
mycken omsorg dolde han för mig hwarenda om-
ständighet, som hos mig kunde wäcka någon mis-
tanke om de brott, i hwilka han tywer! alltför
ofta deltagit. Detta lyckades honom fullkomligt.
Först efter min försörwares död fick jag weta, att
han ofta sölat sina händer med ofsyldigt blod.“

„En olycksfull natt blef han hemburen till hä-
lan betäckt med sår, dem han erhållit wid anfal-
let på en resande Britt, hwilken de öfrige röf-
tarne på ögonblicket uppförde åt sin hämblyst-
nad. Knapt hade han ännu tid, att bedja mig
om tillgift för alla de sorger, han gjort mig. Han
tryckte min hand till sina läppar och dog. Min
smärta war obestrißig. Då jag något hämtat mig
beslöt jag, att wända tillbaka till Stræburg och

tillika med mina båda barn nedkasta mig för min fars fötter och begära hans förlåtelse. Men hur stor var icke min bestörtning, då jag förnam, att ingen som kände röstrarnes tillhåll, fick lemna dem, och att jag således måste öfwerge alla mina förhoppningar, att någon sin åter intråda i werlden, och besluta mig dertill, att taga någon af bandet till man. Alla mina böner och föreställningar tjente till intet. De drogo löst om mig och jag tillföll den skändlige Bapti st. En röfware, som förut varit munk, sommanwigde of med en mera löslig än helig ceremoni, och jag öfwerlemnades tillika med mina barn åt min nya man, som genast förde mig till sin bering.“

„Han bedrade, att han redan länge lyst den warmaste böjelse för mig, men af wänskap för min eslidne älskare kufwat sin passion. Han förskifte försona mig med mitt öde, och behandlade mig en tid bortåt med wärdnad och artighet. Men då han slutligen fann, att min motwilla för honom, i sjället för att minnas, allt mera tilltog, förändrade han helt och hållet siet uppträde mot mig. För mig war ingenting annat öfriet, än att med tålmod håra mitt lidande; to jag kände, att jag skiljer wäl förtjent det. På höft war ei ett tänke. Mina barn wero i Bapti st s wäld, och han hade swurit, att de med lifwet skulle plitta för mitt försök att fly. Jeg hade alltså ofra

varit mittne till hans omänsklighet, för att twiå, det han ju på det ynkligaste skulle uppfylla sin hotelse. En bedröflig erfarenhet hade öswertygat mig om hela fasan af min fräckulla belägenhet. Min förste älfkare hade omsorgsfullt för mig dolt allt, som kunde störa mitt lugn; Wapt i st deremot fann ett ndje deruti, att låta mig bli mittne till de grusligaste inordicener, och bemödade sig flittigt att wåna mig wid blod och mord."

"Mina passjoner woro af naturen wåldsamma, men mitt lynne war ej böjdt till grymhet. Wål hade jag lefwat obetänksamt; dock war mitt hjerta icke utan grundsatser. Dömmen sjelfwe, hwad jag wåste kånna wid alla de gråsliga och affskywærande skändligheter, till hwilla jag så ofta war wittne. Förestållen er min olycka, att wara förenad med en man, som med öppen och wånlig uppsyn mottog den omistänksamme gästen, i samma ögonblick han tillstämplade hans mord. Hundra gånger war jag i begrepp att beröfwa mig lifwet; men åtanken af mina barn återhöll min arn. Jag barrade, att lemna de älfkade barnen i min tyranns wåld, och jag båfwade mera för deras dygd, än för deras lif. Den yngste war ännu för ung för mina åttor, men i den åldres sinne bemödade jag mig öpphörligt att inplanta de grundsatser, som kunde sätta honom i stånd, att undwilla sina föräldrars brott. Han hörde mig med läraktighet, el-

ler rättare sagdt, med innerlig lårgirighet; redan i sina spåhare ör ådagalade han, huru litet han påskade för det sällskap af boswar, hwari han lefde, och den enda tröst, jag hade i mitt lidande, war min Theodor's gryende dygd.“

„Sådan war min ställning, då denne Herre blef förd till vår Koja af sin förrådiffe poktiljon. Hans ungdom, hans utseende och uppsörande intog hela mitt hjerta för honom. Mina styfförers frånvaro gaf mig ett länge ensfadt tillfälle, och jag bestod att wäga det yttersta för främlingens räddning. Waptist's walsamhet hindrade mig, att warna honom för faran. Jag wiste, att på förråddandet af hans hemlighet en owilkorlig döb följde, och ehuru olyckan mycket förbittrat mitt lif, feltes det mig likwäl mod, att uppoffra det för en annans räddning. Jag satte detsför mitt enda hopp deruti, att wi kunde erhålla hjelp från Strassburg; tillika sökte jag tillfälle, att warna den främmande för den snara, man utlagt för honom. På Waptist's befallning möste jag i öfra wåningen tillreda den frömmandes såug; jag bredde lakan deröfwer, ån blodiga efter en resande, som blifwit mördad några nätter förut. Detta hysades jag, skulle ej undfalla wår gästis uppmärksamhet, och tillika upplysa honom om Waptist's obryggliga färehaswande. Äfwen war detta inte det enda steg jag gjorde för hans räddning. Theodor mädde ej wäl och war sängliggande. Jag

smög mig in i hans kammare, utan att min tyrann märkte det, och meddelade honom mitt uppsåt. Daktadt sitt illamående steg han opp och klädde sig i hast. Jag knöt honom ett lakan om lufvet och släppte honom ner genom fönstret. Han sprang till stallet, tog Claudes häst och ilade till Strasburg. Om han stötte på röfrarne, skulle han söregiswa, att Baptist skickat honom; men lyckligtwis kom han fram till staden utan något hinder. Strax wid sin ankomst wände han sig till auctoriteterna och bad om bistånd; hans historia gick från mund till mund, och kom snart till Baronens kunskap. Drolig öfwer sin fru, som han wiste vara på östiwägen, fruktade han att hon fallit i röfrarnes händer. Han åtföljde Theodor, som wägledde ryttarskaran, och ankom tidigt nog för att rädda oss ur wåra fienders wäld.“

Här afbröt jag Greta, och frågade hvarför man gifwit oss det söswande winet. Hon swarade mig, att Baptist hade mistänkt, det jag hade wäpen hos mig, och wille göra mig ödmögen till motstånd. Denna försigtighet iakttog han ständigt, emedan de resande, beröswade alla utwägar till flykt, af förtwiflan osta dyrt skulle ha sålt sina lif.

Baronen bad Greta meddela sin hennes planer i afseende på framtiden. Jag förenade mig med honom och wå försäkrade henne om vår beredwillighet att wisa henne den erkänsla, hon i så hög grad gjort sig förtjent af.

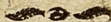
„Jag är trött wid en werld,“ sade hon „i hwilken jag ej erfart annat än olyckor, och min enda drömmen är att gå in i ett kloster; men förnt måtte jag sörja för mina barn. Min mor lesver icke mer, såsom jag fått weta, och sannolikt har min syster fört henne i en tidig graf. Min far lesver än; han är ingen hård man: måhända kunna edra förböner beweka honom att förlåta mig, oaktadt min lätt sinnighet och otacksamhet, och förmå honom att dra omsorg em sina olyckliga barnbarn. Erhållen I detta af min far, så äro mina tjänster mer än rikligen betalda.“

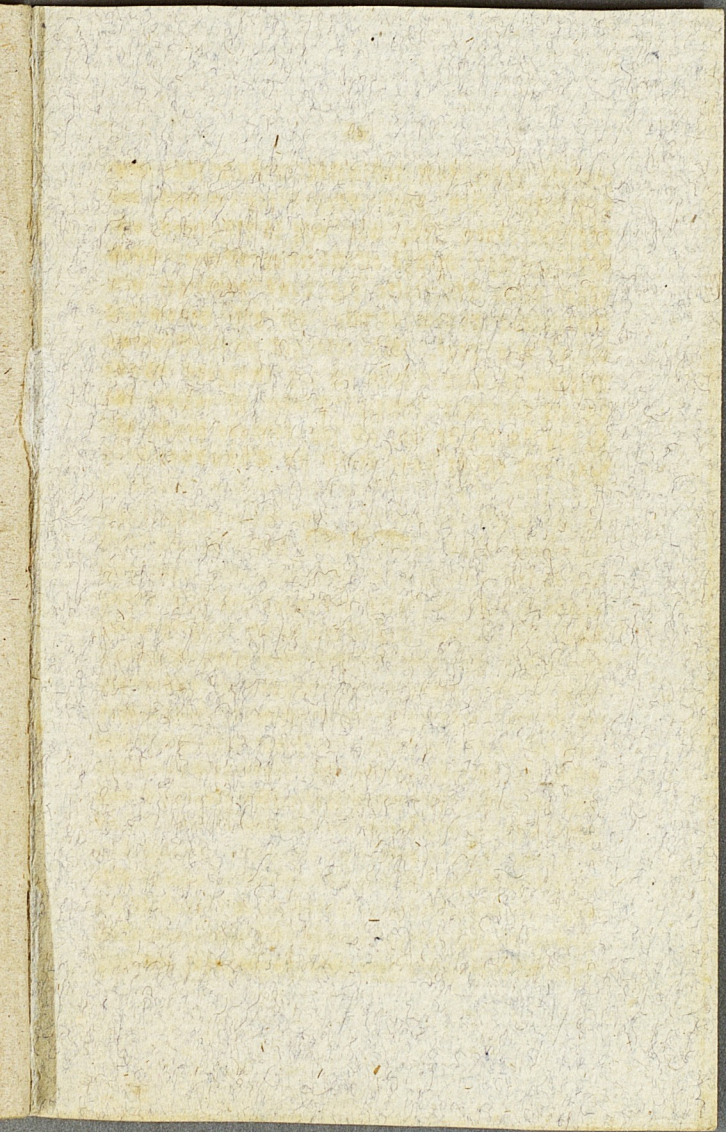
Vi försäkrade Greta, att wi ej skulle lemna någon möda ospard, för att blidka hennes far; ja, om också hennes far wore obeweflig, skulle hon likwäl ej behöfwa vara bekymrad om sina barns öde. Jag utlåste mig, att taga till mig Theodor, och Baronen lofwade sitt beskydd åt den yngsta. Den rörda modern tackade ej under tårar för det, som hon kallade ädelmod, men som i sjelfwa werket blott war en swag yttring af wår erkänsla, och lemnade of, för att föra sina barn, som woro helt och hållet öfwerwäldigade af trötthet och sömn, till sängs.

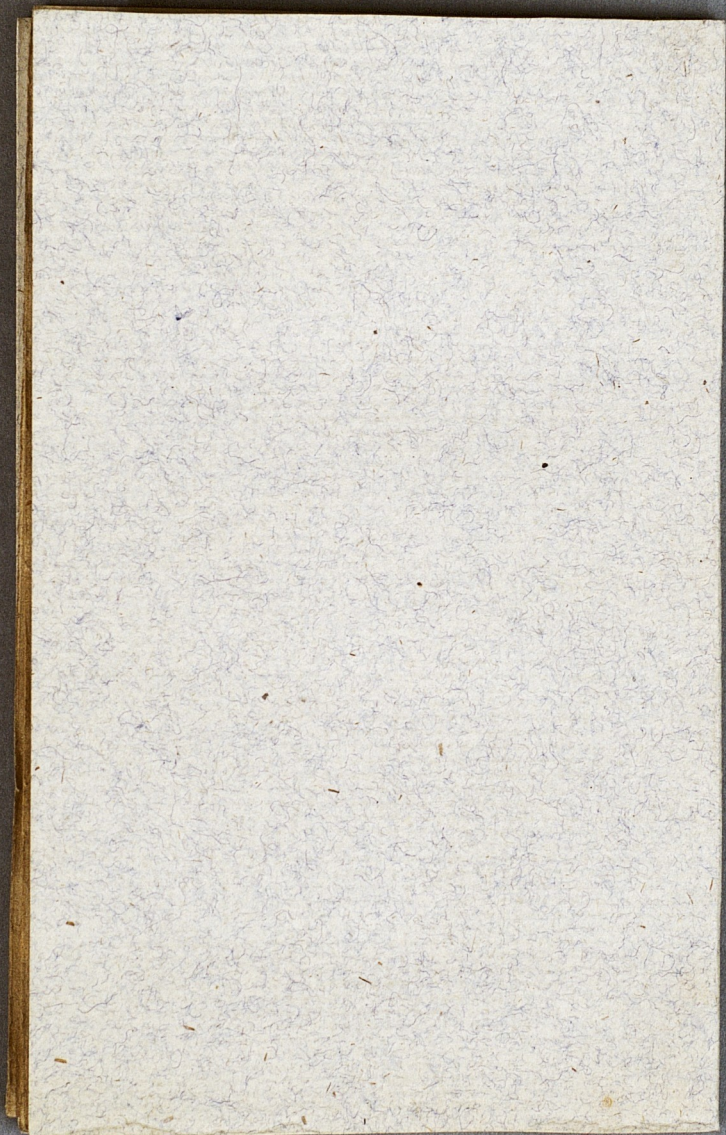
Baronen, som nu åter kom till sig sjelf, och erfor, ur hwilken fara jag räddat henne, satte in ga gränsof för sina tacksamhetsbetygelsor. Baronen förenade sina böner med hennes att jag skul-

te åtfölja dem till deras slott i Bibern. Under
 de åtta dagar, wi tillbragte i Strasburg, blef
 Greta's fördel icke förgåten; i vårt förespråk
 hos hennes far woro wi så lyckliga, som wi nå-
 gonsin kunde önska. Den gode gamle mannen ha-
 de förlorat sin hustru; hans enda barn war den-
 na olyckliga dotter, om hwilken han nu på nära
 fjorton år inte hört af det minsta; aflågsna slägting-
 ar omgäfwio honom, och lurade otåligt på hans döb
 och på hans penningar. Derfor då Greta så of-
 förmodadt wisade sig för honom, anfåg han hen-
 ne såsom en Äink från himlen. Med öppna ar-
 mar mottog han henne och hennes barn, och å-
 stundade, att hon ofördrörligen skulle inflytta i
 hans hus. De misnöjde slägtingarne måste of-
 werge sitt hopp om det rika arfwet. Gubben
 wille ej höra talas om kloster, emedan han fann
 sin dotter nödwändig för sin lycka, och öfwertalte
 henne lätt, att ändra sitt uppsåt. Men inga
 föreställningar kunde förmå Theodor att uppge
 den plan, som jag förut hade utgjort för ho-
 nom. Under mitt wistande i Strasburg hade
 han wisat en stark tillgifwenhet för mig, och nu,
 då jag war i begrepp att afresa, bad han mig
 med tårfulla ögon, att jag skulle taga honom i
 min tjenst. Alla sina små talanger satte han i
 det klaraste ljus, och sökte bewisa mig, att han
 skulle wara mig till mycken nytta under resan.
 Jag war föga hägad, att belasta mig med en tret-

tondärlig gosse, som twifwelsutan skulle falla mig
 beswärlig; men huru kunde jag motstå en
 ynglings böner, som war mig så tillgifwen, och
 werkligen ägde många osfattbara egenskaper. Med
 någon måddas öfvertalte jag hans anhörliga, att
 öfwerlemnna honom åt mig, och gaf honom ti-
 tel af min page. Wir resa gick nu till Båvern.
 Baronesan, hennes man och jag tvingade Gre-
 ta att emottaga åtskilliga känker af värde för
 sig och sin yngsta son, och jag lofwade henne, att
 hon inom ett år skulle återse sin Theodor.

www.books2ebooks.eu